

Sista timmen

Cellen tänds. Det betyder att klockan är åtta, och om en timme skall det ske. Det enda hon kan höra är den ständigt ekande röst som fastnat i hennes huvud; *Avrättning med giljotin*. Rösten är grov. Bestämd utan medkänsla. Något som skulle sätta skräck hos de osäkra, men inte hos henne. Hon är inte osäker. Att dö för vad hon står för är inte vad som skrämmer henne. Domaren skrämmer henne inte. Inte heller gör mannen i stora kontoret uppe i Berlin. Det som skrämmer henne är vad omvärlden kommer att göra efter det att hon inte längre finns. Hennes liv blev tillägnat åt att rädda sin familj och sitt folk från den fasansfyllda ondskan som härjar i hennes älskade land. Hon är inte arg på de som skvallrade på dem, tvärt om, hon är besviken på sig själv att hennes ord inte lyckades nå fram till dem i tid. De är rädda och har blivit hjärntvättade av detta lands fyllda gator av propaganda och falska uttalanden om makten. För i dessa oskyldiga människors ögon har staten alltid rätt. När tider var som svårast fick de något att skylla på. Om politiker har sagt det, hade de inga anledningar att tvivla, eller hur? Så var det inte för henne. Hon kan skilja på rätt och fel, svart och vitt, frihet och diktatur. Det är anledningen till varför hon och hennes bror nu sitter fängslade, i väntan på Liemannens knock på dörren. Med hjälp av deras vänner har de fyllt Münchens gator med flygblad som berättar sanningen om nationalsocialisterna. Den smutsiga sanningen om Führern och hans underlydande.

Klockan är tio över åtta. En vakt går fram till hennes cell och säger åt henne att gå upp, som om hon inte redan varit vaken det senaste dygnet. Med ett fult leende säger han "vi ses snart igen", och går sen ut från rummet medan en ny vakt tar sig in. Det var samma vakt som hade stått bredvid henne under hennes förhör med Gestapo. Ärret under hans högra öga är det enda som skiljer honom från resten av vakterna. Under förhöret tvingades hon lyssna på vad som kändes som ett oändligt långt föredrag om nationalismens betydelse. Förhørsledaren frågade efter förhöret var slut om hon verkligen hade låtit sig "ryckas med till den sortens handlingar" om hon hade tagit de kunskaper under övervägande, till vilket hon svarade att han hade fel. Hon skulle göra om precis samma sak igen, för det är inte hennes, utan nazismens världsåskådning det är fel på, det om något var hon säker på. Hon skulle aldrig låta något som ett simpelt litet övertygande som det överväga hennes uppfattning av vad som höll på att hända i världen. Det är hennes syfte i livet, och kommer alltid att vara det.

Klockan har nu hunnit bli 22 minuter över åtta. 23 minuter över åtta. Ljudet av klockan utanför cellen låter nästan högre nu än vad den gjorde för tio minuter sen. Den känns mer som en tickande bomb, snarare än en klocka. Det konstanta "tick-tack" ljudet som kan höras på en mils avstånd är som om klockan själv försöker håna henne. Som att den vet att hon aldrig mer kommer få vakna upp till en sådan fin och solig dag som denna och äta frukost tillsammans med sin familj. Aldrig mer få umgås med sina vänner. Istället skulle hon vara inlåst i ett grått, fyrkantigt rum tillsammans med en säng och ett litet igenbommat fönster i exakt 35 minuter till innan hon blir uppkallad till marknivå för att bli avrättad för hennes principer och vad hon står för. "Jag ska vara stolt över mig", säger hon för sig själv. "Det var värt det. Det var värt det. Det var värt det", viskar hon med gråt i halsen.

Plötsligt slutar hon upp med det hon gör. Hon inser att hon pratat med sig själv. På något sätt hade det hållit henne lugn. Hållit henne från att bli galen. Det viktigaste nu var att bara andas. Djupa andetag. Hon andas så kontrollerat som möjligt men kan till slut inte hejda sig från att fälla en tår. I hennes ögon hade hon inte gjort tillräckligt. Hon kunde ha gjort mer. I hennes ögon hade hon endast *nästan* gjort en skillnad. Det enda hon kunde göra nu var att vänta, vilket var hemskt att tänka på enligt henne. Vänta på att någon skulle avsluta det hon, sin bror och sin vänner hade påbörjat.

Hon går till sin säng i hörnet av cellen. Sedan går hon tillbaka, och sedan till sängen igen. Hon lägger sig. 15 minuter. Nu var det bara 15 minuter kvar. Hon vet inte vad hon ska ta sig till. Hon fortsätter att säga för sig själv att allt kommer ordna sig. Allt detta var bara en dröm. Om hon slöt sina ögon skulle hon att vakna i hennes egen säng hemma hos sina föräldrar och sin bror, omgiven av kärlek och glädje. Om hon slöt sina ögon skulle det inte längre finnas något krig. Inga fiender. Inga konflikter. Hopp. Det är allt hon behöver. Med ett ofrivilligt ryck tar hon sig snabbt ur sängen och börjar skrika åt vakterna utanför. "Jag vill se min bror!", "Jag vill se mina föräldrar!", "Ta mig ut härifrån!". Vakterna tittar på henne som om hon vore galen. Både hon och vakterna visste att det aldrig skulle hända. "Ta mig ut härifrån, snälla!", fortsätter hon att skrika. Helt plötsligt, från andra sidan korridoren, hör hon en manlig röst. "Sophie! Sophie! Är det du?". Den rösten känner hon igen. Det är hennes bror. "Hans! Det är jag!", svarar hon. Vakterna säger åt dem båda att sluta prata med varandra, men syskorna vägrar att knipa igen. Dem båda hade blivit tillsagda att de skulle bli placerade på två separata anstalter. "Hans! Var är du?", fortsätter hon med ren lycka i rösten. Ena vakten får nog och ringer ner en av polischeferna samtidigt som han springer till hennes brors cell och sliter ut honom. Skrikandes hör hon honom strida mot vakten. "Släpp mig!" hör hon honom ropa. Han blir överrumplad av en till vakt och blir nu slagen och sparkad av båda. Han blir nästintill dragen till sin syster som även hon nu ligger i strid med en vakt.

De båda sliter och drar, skriker åt vakterna att de ska släppa. "Lägg av med det där genast!", skriker polischefen som nu har tagit sig in i rummet. "Aldrig!", svarar Sophie. Hon var beslutsam. Hon har fått nog av hur dessa män behandlar folk med lägre privilegier än de själva. "Ni är endast fega män som inte har modet nog att följa era egna val!", säger hon. "Och vem är du att säga vad jag vill och inte vill? Det bästa med detta yrke är att se sådana som du och din bror misslyckas", svarar chefen. Sophie blir rasande. Med all kraft hon hade kvar slår hon till honom rakt i ansiktet. Han fnissar. "Är det allt du har lilla flicka?". Gång på gång försöker Hans ge sig på honom, men hålls fast på golvet av två vakters stadiga grepp. "Jag kommer döda dig", säger Sophie tyst. Aldrig förr hade hon varit så arg som hon var nu. "Jag kommer döda dig!" skriker hon till chefen. Sekunder senare får hon en örfil på vänstra kinden av honom. "Hur vågar du säga något sådant till mig? Visa lite respekt!", säger chefen. "Respekt? Respekt? Ska du tala om respekt? Respekt skall man förtjäna!", utbrister hon. Chefen blir chockad av svaret. "Ditt lilla kräk", säger han. "Ta upp dem, ta upp dem båda nu!". Sophie säger att det är för tidigt, att de fortfarande har några minuter kvar. "Inte än! Inte än!", skriker hon. De blir förda till hissen och just när dörrarna slås igen får chefen nog. "KÄFTEN! HÅLL KÄFTEN INNAN JAG SLÅR IHJÄL ER BÅDA HÄR OCH NU!", skriker han. "VAR TYSTA!". Det blev tyst. Vakterna har aldrig sett honom så arg. I anstalten har han fått ryktet att vara "den snälle". Syskonen tittar på varandra. Båda har tårar i ögonen men har lika bestämda ansiktsuttryck som för ett år sedan, när revolten började. "Vi kommer ta oss

igenom det här, jag lovar”, säger Hans till Sophie. ”Jag vet”, svarar hon. Det skulle vara de sista orden som de sa till varandra innan vakterna drar upp Hans till avrättningsplatsen.

Det har nu samlats uppemot 100 personer runt om för att vittna hängningen. Bödeln tar tag i brodern och sliter in honom i giljotinen. De hade svurit att de tillsammans skulle ta sig förbi alla hinder som skulle komma i deras väg, men nu hade deras tid kommit. Det var nu upp till folket att göra sitt. Bödeln frågar honom om han har några sista ord. Han vrider sig långsamt mot sin syster, och ler ”vi ses på andra sidan”. Det kalla, släta bladet kom farandes ner mot hans ömtåliga hals och gick rakt genom som en varm kniv genom smör. Blod forsar ner på det ruttna träet som bladet nu vilar på. Sophie rör inte en muskel. Hon blir helt vit i ansiktet och står helt stilla. Utan någon som helst väntan drar de upp henne till giljotinen och spänner fast henne. Hon kan knappt andas då låset sitter så hårt mot det gamla träet. Chefen som tidigare hade skrikit på syskonen, frågar henne om hon har några sista ord innan det var dags. Utan någon förändring i ansiktsuttryck vänder hon sig mot folket: ”Hur kan vi förvänta oss att rättfärdighet ska råda när det knappt finns någon som är villig att offra sig själv för en rättfärdig orsak? En sådan fin, solig dag och jag måste gå, men vad spelar min död för roll, om genom oss, tusentals personer väcks till handling?”, säger hon. Människorna är tysta. De tittar på varandra. Polischefen signalerar bödeln att släppa repet, och med en duns föll bladet. Vakterna hade inte sett något liknande. Hon hade dött utan att ens blinka. Till och med chefen blev förvånad. Aldrig hade de sett någon möta sitt öde på det sättet.

Men det var det som gjorde Sophie Scholl till den hon var. Inte nog med att hon hade startat en av de största rörelserna mot nazismens diktatur, Vita Rosen, men hon hade genom att offra sitt eget liv för att rädda sina vänner, lett sitt folk bortom något någon tidigare hade gjort. Hon var, och fortfarande är, en av de starkaste frihetsaktivister som någonsin har levt.

Tillsammans med hennes bror Hans Scholl och hennes vänner: Alexander Schmorell, Willi Graf, Christoph Probst, Traute Lafrenz, Katharina Schueddekopf, Lilo Berndl, Jürgen Wittenstein, Marie-Luise Jahn och Falk Harnack, gjorde de en verklig skillnad.